

ÅRSSKRIFT

Den Rytmiske Højskole 2017

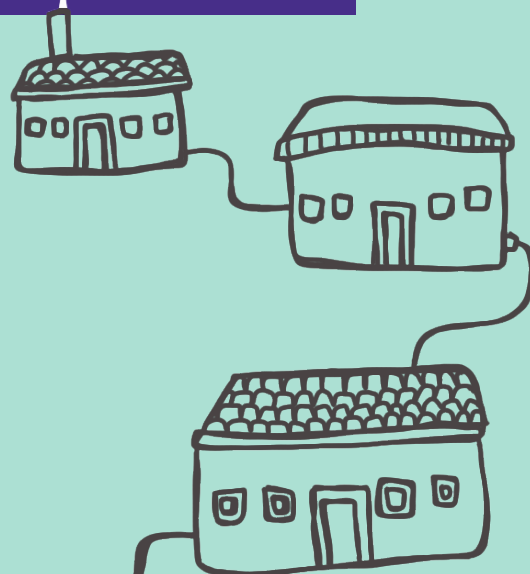

Illustration og lay-out
juliebjørnskov.dk

Folkemødet i Odsherred

- af Lars Gjerlufsen

Lørdag d. 16. september var Den Rytmske Højskole vært for Odsherreds første lokale folkemøde på pladsen foran scenen. Idéen opstod et år tidligere, med inspiration fra DUFs fokusmagasin om folkemøder.

Det er med stigende bekymring jeg ser en blanding af populisme og nationalisme få afgørende indflydelse på valg og folkeafstemninger. Samtidig er debatten under forandring, specielt via de sociale medier, og det synes nemmere at stå og råbe i et hjørne, end søge samarbejde og fællesskab. Dette har også medført en debat om eliten kontra folket, som trækker tråde til temaer som globalisering og hverdagsvelfærd. Jeg har længe gået med et ønske om, at højskolen skal modvirke disse tendenser, og pludselig var det som om det hele kunne gå op i en højere enhed.

Et lokalt folkemøde vil bringe folk sammen til en demokratisk samtale, give Den Rytmske Højskole endnu større forankring i lokalsamfundet, og give højskolens elever en inspirerende demokratifestdag.

Det viste sig, at kommunens lokaldemokratiudvalg var begyndt at arbejde med samme idé, så jeg slog hurtigt til, og sikrede mig at folkemødetraditionen blev startet på vores højskole. Jeg søgte højskolernes folkeoplysningspulje om 142.000 kr til udvikling og afholdelse af folkemødet, og vi fik hele beløbet. Med de første midler i hus, sammensatte vi i fællesskab en styregruppe, som i starten af 2017 begyndte planlægningen. Det var vigtigt at få så mange som muligt til at bidrage, men det var en noget langsom start, hvor vi brugte meget energi på at forklare om projektet.

Stille og roligt kom der flere og flere med om bord, og pludselig var vi nået et punkt hvor henvendelserne kom af sig selv, og vi måtte til sidst lukke for flere indslag.

Vi havde bevidst valgt at det ikke skulle være en markedsplads, men at de lokale aktører kunne være gratis med hvis de stod for et program-punkt. Vi etablerede 6 tematiserede telte, og lavede et program der vekslede mellem indslag på 10 minutter fra scenen og 45 minutter i telte-ne hver time.

For eksempel fik alle de politiske partier et telt, som de i fællesskab skulle lave program for. Derved fik vi skabt dialog på flere måder, inden folkemødet mellem dem der skulle dele et telt, og under folkemødet mellem aktører og folkemødedeltagerne.

Højskolens elever deltog primært i forskellige debatter i unge/uddannelsesteltet og i aktiviteter gennem dagen. Af disse aktiviteter vil jeg nævne folkemødeskulpturen, Sange om odsing og samtalemadkurven.

Sammen med nogle af højskolens elever havde en lokal keramikker forberedt en større mængde lerfigurer, som skulle sættes sammen til en skulptur. Deltagerne på folkemødet fik mulighed for at få en figur, som de så kunne forme færdig, udfra tanken om at forme sig selv som demokrat. Alle figurerne blev så samlet af kunstneren på en stor krukke. Denne form for samskabelse fungerede som et godt samlingspunkt midt på pladsen. Folkeskulpturen, som den er blevet døbt, står på højskolen ved flagstangen.

I ugerne op til folkemødet arbejdede eleverne med et sangskrivningsprojekt, hvor de var fordelt i 10 grupper, som hver fik en odsing (beboer i Odsherred) som de skulle skrive en sang

om. Vi har tidligere haft en lignende projekt med "Sange fra Vig", nu var det bare spredt ud til hele herredet. Det gav en god forbindelse mellem vores elever og højskolens hjemegn, Odsherred. Samtidig blev der skabt 10 dejlige sange som blev spillet under folkemødet, bl.a. fra vores store scene, sangene blev også udgivet i et hæfte.

Højskolens køkken lavede samtalemadkurve til frokostpausen. Der var en meget lækker frokost til 4 personer i hver kurv, og madkurven blev solgt til 2 forskellige priser. Man skulle betale fuld pris, hvis man valgte at dele kurven med nogen man kendte i forvejen, men hvis man var frisk på at spise frokost med nogen man ikke kendte, så fik man kurven meget billigt. Dette var et forsøg på at bringe folk sammen, og skabe nye samtaler på kryds og tværs af de cirkler vi sædvanligvis går i.

Selve folkemødedagen var en fantastisk dag, med en venlig og imødekommende stemning, ca 2.000 gæster som sørgede for pladsen virkede fyldt gennem hele dagen. Det gør vi igen i 2018, og forhåbentlig har vi fået skabt en ny tradition for Odsherred og Den Rytmiske Højskole.

Er du også AuViger?

- af Stig Kaufmanas, kursusleder på AuVig

At møde de gamle elever på Den Rytmiske Højskole er altid en stor fornøjelse. Det er ikke altid jeg lige kan huske et navn, men glæden ved et velkendt ansigt er også meget større. Da skolen i efteråret 2016 besluttede at arrangere et sommerkursus for gamle elever i samarbejde med Elevforeningen for Den Rytmiske Højskole, gik en stor fælles drøm i opfyldelse. Kurset blev døbt AuVig, og første kursus blev naturligvis afholdt i den første uge af august.

I kraft af en ihærdig indsats fra elevforeningens bestyrelse lykkedes det at realisere dette nye kursus på DRH. Vi startede ud med et lidt mindre hold, men det endte med at blive en mega succes, ikke mindst fordi alle deltagere kunne mærke, at de deltog i noget særligt. Alle idéer til indholdet blev gennemført efter planen. At vi kan kalde det en succes skyldes ikke mindst, at de justeringer, som vi nødvendigvis blev nødt

til at lave, skabte et højskolekursus som fuldt ud levede op til forventningerne – nemlig den helt unikke mættede stemning der opstår, når mennesker mødes med stor lyst til at bidrage til alt det, der skal foregå.

Det konstituerende AuVig-kursus viste også, at det virkelig er imponerende, hvad man kan nå på én uge. Ambitionerne var høje; der var et kærligt gensyn med skolens lærere, idet skolens liniefag var på programmet alle formiddage. Om eftermiddagen var elevernes egne workshops på skemaet og aftenprogrammet afspejlede, i store træk, alt det, som man husker fra sit semester: velkomst i salen, husmøde, tjanser, aftenkaffe i Caféen, housecrawl, midtvejsfest, bål og fællessang, sangaften, festmiddag, jam i caféen, afslutningsfest og meget, meget mere. Ja, der var travlt på den gode måde!

På Den Rytmiske Højskole har der altid været stor interesse for at lave projekter på tværs af liniefagene, og formiddagene på AuVig var ingen undtagelse. På en skole som DRH, med et fagspecialiseret tema omkring rytmisk musik, er det oplagt at arbejde med disse muligheder. Nogen skriver sangene og musikken, andre spiller den og andre igen producer og indspiller musikken. Flere af eleverne beskæftiger sig såmænd også med det hele -på een gang! Kreativiteten var stor, processen var frugtbar, og produktionerne var mangfoldige.

Flere af kompositionerne fra sangskriver- og producerlinien nåede forbi et sammenspilshold i øvelokalerne og endte med at blive indspillet i Studie 1. Og glæden ved at kunne lytte til produktionerne bagefter er helt unik. Bredden i eftermiddagens elevstyrede workshops var lige så fascinerende. Programmet spændte lige fra det top faglige nøderi med tromme- og konnakol-workshop over en elektronisk dag med Ableton Live Laptop orkester med visuals på storskærm til den abstrakte improkarrusel, som foregik på hele skolen og var resultatet af intense forberedelser og ekstrem kreativitet.

Her vil det være på sin plads at benytte udtrykket: Det skal opleves!

Produktiviteten og entusiasmen afspejlede sig også i fredagens store afslutningskoncert; to mega flotte sæt spillet af sammenspilsholdene, som favnede såvel det traditionelle sammenspil som koblingen med elektronisk

musik på den smukkeste vis. Herefter helstøbte indslag fra sangskriver- og producerlinien, og koncerten blev naturligvis afsluttet med den traditionelle jamsession.

Hvad er så årsagen til, at så mange højskoler og deres tidligere elever retter deres opmærksomhed mod at lave sommerkursus for gamle semestererelever? Jeg tror, at der er flere svar på det spørgsmål. Højskolen lever i den grad på de relationer der skabes fra gamle elever. Derfor er fx. en anbefaling af et højskoleophold til familie eller venner vigtig. Men ikke mindst værdien af, at møde mennesker på tværs af andre årgange som man ikke kender og muligheden for, at udvide sit faglige netværk er central. Nye og gamle venskaber der knyttes og genopleves er også af stor betydning. Men vigtigst af alt, er nok behovet for at høre til. At være en del af et fællesskab som skaber mening i vores liv. Den sammenhængskraft, vi finder i fællesskabet, giver os muligheden for at opleve at være nogen, og ikke kun noget.

Interessen for at skabe noget nyt og spændende sammen og den vilje til at ville hinanden, som alle oplevede på Den Rytmiske Højskole den første uge i august, var imponerende. Jeg er helt sikker på, at der er skabt et fundament og en nysgerrighed, der gør, at vi vil opleve, at kurset i de kommende år vokser sig stort og stærkt, så flere og flere elever kan mødes på tværs af årgangene og spørge hinanden: Er du også AuViger?

AuVig 2018

DEN 29. JULI TIL 4. AUGUST.

ELEVFORENINGENS SOMMERKURSUS
- ET HELT SEMESTER PÅ BARE EN UGE

LAES MERE PÅ
DRHELEV.DK/ARRANGEMENTER/AUVIG

EARLY-BIRD-BILLET
1.800 KR

FREM TIL 1. FEBRUAR
DU SPARER 200 KR.

Om at bo i kollektiv

- af Alberte Skriver, F17

Der er noget i vaskemaskinen, der lugter underligt. Der er noget i køkkenskabet, der lugter underligt. Der er noget i sofaen, der lugter underligt. Jeg lugter også underligt. Det er fordi vores bruser er i stykke, og ingen har gidet ringe til vvs'eren. Det er som om, det ikke hjælper at sige til de andre, at nu skal vi huske at ringe og få det fikset. Som om jeg ikke med det blotte ord kan omvende min dovne uvilje til ustyrlig virkelyst i de andre. Her er ikke nogen forældre eller huslærer til at ruske i os, og konsekvensen bliver, at ingen går i bad. Men så er vi i det mindste fælles om at lugte.

At bo i kollektiv er som en årsopgørelse: Nogle gange angstprovokerende og andre gange lykkelig! Alle i kollektivet er fra DRH. Jeg havde en eller anden idé om, at jeg kendte dem, før vi flyttede ind. Men jeg tror ikke, man rigtig kender

nogen, før man med døren på klem må bede en anden om at række noget ind, der kan agere erstatning for toiletpapir (fordi alle håbede på at nogen andre ville købe det). Det var forresten et privilegium, jeg ikke ved, om alle lagde mærke til på DRH. Husene løb aldrig tør for toiletpapir! Jeg ved ikke hvilke tidspunkter af døgnet nogen sneg det ind på, men det virkede som en lige så fornybar ressource som solenergi. Det er også helt utroligt hvor hurtigt fem mennesker bruger en pakke toiletpapir, og utroligt, at jeg ikke før alderen 22 har købt mit eget. Det er et stort skridt i mit liv. Der er generelt mange ting, jeg først nu gør for første gang. Jeg har ikke afkalket en elkoger før, eller fået klager fra en nabo. Det dejlige ved at bo her er, at det har de andre heller ikke. Så vi er alle sammen lige dårlige til det hele, og må på den 21. århundrede kind of way google, hvor lang tid man koger en kartoffel.

Desuden er det som om højskolen ikke helt er forbi, bare reduceret til 200 kvadratmeter. Andre folk fra højskolen kommer og går, sover på sofaen, spilder øl og spiller musik. Det er sjældent her er stille, og det er endnu mere sjældent, man er alene. Jeg forestiller mig, med små strittende hår i hovedbunden, hvordan det ville være at bo alene. Det ville være frygtelig nemt at koncentrere sig og lave lektier. Det ville også være frygtelig nemt at ligge i sin seng i to dage, uden nogen bemærkede det. Det her er et aktivitetscenter! Et sted de hjemløse, arbejdsløse og fredsløse vil have max udsving i alle hjerneområder døgnet rundt. Når jeg går i seng, kommer Søren hjem, og når Søren går i seng, står jeg op. Det med klagerne fra underboen kan jeg måske godt forstå, nu jeg tænker mig om.

Det er meget selvfølgeligt, hvor godt man kender sine forældre og omvendt. Alting er altid det samme, de samme diskussioner og de samme film, der bliver sat på søndag aften. Det er derfor rimelig vildt at jeg nu står og diskuterer ting, der

i 22 år har været en selvfølge. Andre ting, der har været et evigt stridspunkt, er nu fuldstændigt ligegyldige. Jeg kan ikke altid få ret, har jeg indset. Jeg har også indset at jeg ikke burde få ret. Det er virkelig sundt for mig at slippe alle forventninger, og lade scenarierne udspille sig. De andre kommer med lige så mange holdninger som mig, og det viser sig at man kan håndtere konflikter på mange andre måder end min. Jeg lærer hele tiden af de andre, og bliver forbløffet og begejstret over deres væremåde. Jeg står med et sugerør lige ned i hver af deres tanke-hjerne-kasser, klar til at suge alt nyt, udfordrende og berigende til mig. Kristoffer fik på et tidspunkt en gavekurv af sin mor. Det første han gjorde var at stille den på bordet og dele det hele med os. Så sad vi der og kiggede på hinanden med våde øjne af vin og chokolade, indtil vaskemaskinen begyndte at brokke sig. Med udsigt til brosten og baggårdsdrømme, lever jeg i en destilleret version af ren lykke og højlydte klageråb.

AuVig 2017

- Et workshopafholder-perspektiv

- af Line Rothmann, F11

At skulle være den første til noget er en splittet oplevelse. På den ene side er der en vanvittig frihed, for der er ingen forventninger fra tidligere oplevelser, der skal indfries, og alle rammer er sprængte fra starten – din opgave er at skulle samle dem en smule. På den anden side, så er der også tager man også et ansvar på sine skuldre om at skulle levere noget, der er mindeværdigt nok til, at det kan gentages året efter. Og det er alligevel med blandede følelser man griber sådan en opgave an!

Jeg var workshopafholder på Den Rytmske Højskoles allerførste AuVig. Jeg fik et venligt puf fra en engageret Elevforening, og sagde ja, på betingelsen at jeg kunne lykkedes med at lokke en særlig højskolekammerat med til et projekt, som jeg havde gået og puttet med et stykke tid. Derfor, en kold men klar februardag ringede jeg til Mathias, som jeg gik på årgang med. Jeg tror, der var gået to år, uden vi havde snakket, men

jeg vidste, at skulle jeg lave det her projekt, så skulle det være med ham! Han sagde heldigvis ja, og Skypemøder mellem Aarhus og Odense fik workshoppen Improkarusellen på benene.

Jeg har haft fornøjelsen af at være tilbage på skolen som oplægsholder på et par forskellige årgange, og det er skønt at se, at skolen ånder og lever. Men at være på skolen til AuVig som workshopafholder gav et sug af højskoleånd, som jeg ikke har oplevet siden første morgen-samling, hvor alle turde synge med. Ugen kørte på en rus af kaffe, fællessang, og den vigtighed man føler, når man løfter noget større end sig selv. AuVig 2017 bestod af en lille dedikeret skare, som for altid vil være pionerne til et fantastisk koncept, som jeg er sikker på vil gro sig ind som støttepæl i Den Rytmske Højskoles kulturånd – og jeg er taknemmelig for, at jeg var en del af den.

Jeg gik på højskolen i foråret 2011 og har siden færdiggjort Kaospilotuddannelsen. Det var blandt andet med værktøjer fra den skole, Improkarusellen blev til. At være tilbage på højskolen, med nye og gamle højskolevenner, satte tiden efter højskolen i perspektiv – for livet går videre, og folk tager uddannelser, dygtiggør sig, og får flere historier under frakken – og på et ugekursus som AuVig nyder man, at forskellene og kompetencerne er mere mangfoldige, end man husker dem fra sit eget semester. Au Vig er et ugekursus båret af kursisterne, og jeg kan høre Grundtvig glæde sig og råbe tilråb fra sin grav – for hold da op, hvor mange ting vi lærte af hinanden. På kryds og tværs af årgange, aldre, køn, uddannelse. Højskoleånden var enormt meget til stede, for vi var hinandens undervisere, hinandens venner og hinandens bofæller i en uge. Og tænk, at jeg kunne glemme hvor givende det kan være?

Det er mange år siden, at jeg havde min daglige gang på skolen, og de venner og bekendte fra den tid, referer jeg til som venner og bekendte, ikke nødvendigvis som højskolekammerater. Det er ikke fordi højskolen ikke bliver nævnt – det er bare ikke den største del af de relationer længere – fordi de er vokset udover højskolesemesteret. At være tilbage på AuVig fik børstet støvet af nogle relationer fra min egen årgang, pustet nyt liv i gamle venskaber, og skabt nye fantastiske relationer med nogle herlige DRH'ere fra andre årgange end min egen. På en rus af kaffe og fællessang siger jeg tak til pioneerne. Jeg er glad for, at de første skridt for AuVig blev taget med lige netop jer.

Lyrik-holdet F17

DA DIT JEG IKKE LÆNGERE ER DIG

- af Katinka Berglund, F17

Dit legeme omsluttet af mørke,
din tidsløse skønhed,
pålagt frihedens fangenskab,
intet fortalt, intet forklaret, forladt.
Skridt for skridt, tiltagende tyngde,
alt eller intet, så uendeligt endeligt.
Et jeg i forfald, sindet forgået,
afskåret og indædt, låst.
Livets efterspurgte værdi,
smuldrende og saglig, omtænkt.
Den melankolske virkelighedsopfattelse,
omfavnende i sin natur, altomfattende.
Afklaret, men fortabt,
frataget verden, frataget mig,
aldrig den samme,
nu da dit jeg ikke længere er dig.

HEJ SMUKKE

- af Carmen Tynell, F17

Du dør med
et par måneders
ugers
interval
Bare sådan igen og igen
en gang imellem
Bare sådan
fordi jeg får en mavepuster
Jeg sætter hvide og gule blomster
Du dør en gang til
Jeg smiler
alligevel
De tre mexicanske skeletter
hænger på de krogede grene
blafrer i vinden
De danser for dig
Jeg sætter hvide blomster

Tænker på om jeg mon presser
min lykkecitron
nok
som du sagde at jeg skulle
den dag du også sagde
"Hej smukke"
og jeg følte mig smuk
da jeg holdt
din alt for knoglede hånd
"På gensyn" er også
noget mærkeligt noget at sige
i en situation
hvor 10.000 andre ord
ville være mere passende
Og dog
"Hej smukke"

TRIPREPORTAGE #16 – LAURENTIUS' PORTE

- af Kristoffer Højkvist, F17

Hareskoven, 14. august 2016

11:34: Jeg har indtaget 15 gram psilocybinsvampe af sorten Psilocybe Azurescens. Jeg har forberedt mig med to rødgrønne pinklady-æbler (kan spises for at mildne trippet hvis det hele bliver for meget), en termo-flaske med Ribena-saftevand, et tæppe, min mormor har hæklet, et hvidt stearinlys, ingen mobiltelefon og en Rubiks-terning (hvis jeg kommer til at kede mig).

11:47: Jeg mærker svampene rumstere i min mave. På nuværende tidspunkt kun fysisk indvirkning. Ingen mentale tegn på psykedelisk påvirkning. To rådyr har stået og spist skud fra bøgetræerne de sidste fem minutter ca. 15 meter fra mig. De har langsomt bevæget sig tættere på mig, da de tydeligvis ikke har anset mig som en trussel. De har dog registreret min tilstedeværelse, da de ved min mindste bevægelse har kigget op. Jeg hanker op i mig selv for ikke at blive afledt af mine tanker.

12:01: Har det rådyr kigget uafbrudt på mig de sidste 14 minutter? Nej. Det plejer de ikke. Plejer rådyr overhovedet noget? Er hver af deres handlinger ikke instinktive og unikke? Og er alle menneskets gerninger tænkte eller af ren instinkt? Jeg føler mig som et barn af skoven. Må omfavne min reaktive tilværelse for at kunne forlige mig selv med denne tankestrøm. Rådyret vender hovedet igen og vender tilbage til sin vante arbejdsgang. Er jeg paranoid nu? Hvordan kan man være paranoid, når man aldrig nogensinde har set så klart? Solen på himlen puster sig op og jeg tænker på at slikke den og brænde min tunge.

%:00: Har det som om hele mit mellemgulv suges ind i sig selv. Føler mig som en vandballon, der langsomt bliver sænket ned i havet. Jeg holder vejret. En... To... Tre... Jeg udånder langsomt. Solens lys ses pludselig i alt.

@@:": Bøgetræerne er nu både bøgetræer men derudover også vogtere af en femte nyudfoldet dimension. Jeg prøver at konversere med dem, da jeg ønsker at få adgang til denne uudforskede virkelighed. De udtrykker, de har brug for en form for betaling. Jeg er på nuværende tidspunkt usikker på, hvordan jeg kommunikerer med disse væsener.

Hvis atomerne i min krop kan koges ned til 118 felter i det periodiske system, må det samme kunne siges om disse skabninger. Der er derfor ingen behov for korrupterende oversættelser som f.eks. tankelæsning eller sprog, da atomer bare er vibrationer på lige fod med lyd, radio og de fleste andre mere eller mindre basale ting i denne verden.

:: Jeg har indgået i en forhandling hvori det forventes af mig, jeg opgiver hele mit verdensbillede i den tredje dimension samt et par småsten i bytte for adgangen til Laurentius' rige og hemmelighed.

Laurentius' ånd har kontaktet mig gennem en intervital portal kun synlig for de mennesker,

som tør se helt derind i sig selv. Vi gemmer alle på uendelige veje til de fleste steder i denne selvmodsigende virkelighed.

han taler til mig på italiensk
lader mig drikke af vaticanets vin

på en gang luftig og erotisk
steiges han på meterbål af ild
de kalder det den lille død.

jeg føler, jeg dør på stribe.

mit ansigt er en dårlig kopi

nu har jeg set mig selv uden tøj på kroppen

for første gang

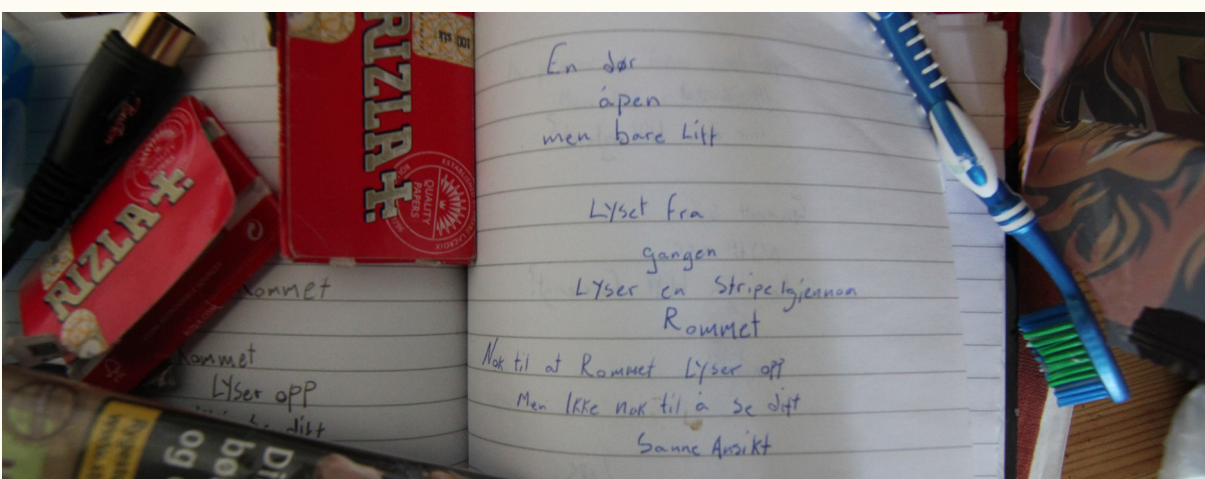
med vandsyn

...

jeg tror, jeg er gået ind hvor jeg ikke kan bunde

(fortsættes på bagsiden)

???: jeg tager en bid af paradisæblet og går med en hånd af guld gennem bagdøren hjem.

VI FAMLER I DEN DRØM, VI LEVER I

- af Frederik Langkjær, formand for bestyrelsen

AT LÆRE ER AT FAMLE
I MØRKET, BLIND OG STUM,
AT SPRÆNGE ELLER SAMLE
SIT EGET VERDENSRUM,
AT VÆKKE DET, DER SOVER,
OG GØRE TANKEN FRI,
AT SE EN HIMMEL OVER
HVER DRØM, MAN LEVER I

Sådan skriver Halfdan Rasmussen i højskole-sangen "At lære er at ville befri sin ensomhed". Og på mange måder rammer den det forgange år i Elevforeningen meget godt. Vi lever fortsat højskoledrømmen, hvor vi befrier ensomheden og lærer af og med hinanden, men vi har også søsat mange nye initiativer, og på den måde har vi famlet. Det har imidlertid været det hele værd – selvsagt, hvis man spørger Halfdan Rasmussen – og selvom vi har famlet, har det aldrig været farligt eller usikkert. Dertil er jeres og skolens opbakning for stor.

Året der gik

Det har i år været det endnu mest begivenhedsrige år i Elevforeningens historie. Og året startede tidligt med det nye tiltag: DRH i KBH – torsdagsbar for DRH'ere i København. Frem-mødet var overvældende. Vi nærmest tvang stamgæsterne ud af Stue 11, det brune værts-hus, der dannede ramme om denne aftens højskolestemning af største kaliber. Der blev drukket øl og røget smøger i venners lag og i ly for kulden, og så annoncerede vi i bestyrelsen foreningens nye store satsning: sommerkurset

AuVig

Men inden vi nåede til sommeren skulle vi traditionen tro til årets Gammel-Elev-Weekend i slutningen af maj. Weekenden faldt i år i Kristi Himmelfartsferien, men det stoppede ikke de mange glade DRH'ere, der havde pakket ta-sken med telt og sovepose for at få et gensyn med den gule landsby. Det var en forrygende weekend med det bedste vejr i 2017, lækker mad fra Jettes hånd, jam til langt ud på natten, tømmermænd og hygge foran scenen, lounge foran Hus 1 og en lørdag spækket med inspirerende koncerter.

I august blev det så tid til at afholde historiens første AuVig. AuVig er et ugekursus den første uge i august rettet mod tidligere DRH-elever, hvor vi koger et helt højskoleophold ned til bare en uge. Man får altså lov til at genopleve morgensamling i salen, linjefag med de faste lærere, midtvejs- og afslutningsfest, overnatning på sit gamle værelse, men også spændende, legesyge og inspirerende workshops arrangeret af tidligere elever. Vi var derfor meget spændte, da vi mødte op d. 30 juli, en søndag eftermiddag, for at byde de første "AuVigere" velkommen til en uge, vi sjældent vil glemme. Tempoet var hæsblæsende. Vi fik skabt musik sammen, holdt styr på poly-rytmikken med fingerspidserne vha. konnakol, jammede vores eget rave med push-pads og live-visuals, omdannede efter kyndig vejledning i experience-design SP-lokalet til en kunstinstallation med indtryk for alle sanser, hyggede om lejr-bålet, havde X-treme Tour de Hus, spiste for meget, drak for meget, lærte hinandens vaner at kende og genfandt et trygt og rart fællesskab i det ellers så individualistiske og præstationsprægede samfund, vi lever i. Vi fik

med andre ord skabt bånd mellem mennesker, som det kun kan gøres på en højskole. Det var her vi for alvor fik at se, hvad en Elevforening kan gøre: Få DRH til at danne ramme om en hel ungdom og ikke bare en isoleret periode på fem måneder.

Endelig nåede vi frem til Efterårsweekenden i november. Stemningen var høj fredag aften til velkomst i salen, hvor en masse DRH'ere snart skulle kastes ud i speed-friending, 7-kamp, musik-bingo, pap-maskine-bygning, lyrik-værksted, afrikansk dans, real-life Cluedo, sampling, improvisation og et brag af en fest med det fremadstormende elektro-band Saint Best. Efterårsweekenden dannede også ramme om foreningens generalforsamling, hvor der skulle vælges nye bestyrelsesmedlemmer. Vi kan derfor nu byde Marcus Rønnov E16 og Casper Gamborg F17 velkommen i bestyrelsen med Morten Veifert F13 som suppleant. Vi glæder os til samarbejdet.

Bestyrelsen

I bestyrelsen har vi indtil videre siddet otte medlemmer. Der har været valg til fire af de otte pladser hvert år. Da vi skulle sige velkommen til Marcus, Casper og Morten skulle vi derfor også sige farvel til nogle stykker: Sara Busch Pedersen, Jonas Ernstsén, Emil Nordhild Rønning, Jon Sebastian Frederiksen og Anders Normann Madsen.

Sara har siddet i bestyrelsen siden foreningen blev stiftet og var også med til at arrangere den stiftende generalforsamling. Sara har lagt et kæmpe arbejde i bestyrelsen og har altid udvist et stort engagement og en forståelse for projektet. Du har ikke altid været lige sikker på, hvad du gik ind til, men altid taget det i stiv arm og med åbent sind. Du vil blive savnet i bestyrelsen.

Jonas har ligeledes siddet i bestyrelsen siden den stiftende generalforsamling. Jonas har altid bidraget med et nøgternt og kritisk blik på bestyrelsens arbejde og haft interessen for, om nu også alting gik efter bogen. Vi kan altså takke dig for, at der lige fra starten har været totalt styr på sagerne. Du vil blive savnet i bestyrelsen og held og lykke med den nye tilværelse som far.

Emil er den sidste af de afgangende, der har været med fra start. Emil har altid haft en enorm kærlighed til DRH, og den kærlighed har du bragt med dig ind i bestyrelsen. Du har altid været i højt humør og ikke været bange for at lette stemningen med en joke eller to. Du vil blive savnet i bestyrelsen og held og lykke med uddannelsen i Norge.

Jon har siddet i bestyrelsen siden 2015 og er en gammel rotte – ikke bare i DRH-sammenhæng, men også i højskolesammenhæng generelt, hvor du har været rundt og udforske, hvordan man gør andre steder. Det er blandt andet den erfaring, du har kunnet berige bestyrelsesarbejdet med, men også din tårnhøje arbejdsmoral og sans for detaljen har været karakteristisk. Du vil blive savnet i bestyrelsen.

Endelig har Anders Normann Madsen deltaget i bestyrelsesarbejdet det seneste år. Formelt set har Anders været suppleant, men det har ikke holdt ham tilbage fra at involvere sig i snart sagt alt. Du har været en uvurderlig ressource med ansvar for #SoMe og den tørre jyske humor. Du vil blive savnet i bestyrelsen.

Hvis du nu sidder tilbage med følelsen af, at du ikke rigtig kan få antallet af bestyrelsesmedlemmer til at gå op og tænker: "Jeg kan simpelthen ikke gennemskue det system", så er det heller ikke så underligt. Til generalforsamlingen ændrede vi nemlig i foreningens vedtægter således, at der fremover vil blive valgt årgangsrepræsentanter til bestyrelsen på de forskellige årgange. Vi har derfor i år budt velkommen til bestyrelsens første repræsentant Amalie Keiser-Nielsen fra F17 og hendes suppleant Alberte Skriver Møller. Det betyder, at der fremover vil sidde seks ordinære medlemmer i bestyrelsen, der ikke er årgangsrepræsentanter, hvoraf tre er på valg hvert år. Hvis du endnu ikke har forstået det, så mød op til generalforsamling i efteråret 2018. Der skal det nok blive sole-klart!

Tak for et godt år!

Tanker fra foråret 17

– en samtale mellem Markus Wrede og Amalie Keiser-Nielsen

Amalie: Havde du egentlig været på højskolen før, du begyndte på semesteret? Hvordan fik du ideen til at gå på højskole?

Markus: Jeg havde besøgt DRH før. Jeg havde faktisk en rigtig god ven, der gik her i E16 – der havde jeg allerede hørt meget godt om det og kom tilfældigvis på besøg, da der var gammel elevweekend. Der havde jeg faktisk allerede besluttet mig for at starte, men det var fedt at se alle de gamle elever vende tilbage til skolen. Det er sjovt det er dit første spørgsmål, jeg kan ikke lige huske, hvorfor jeg egentlig besluttede at gå på højskole. Er det ikke sjovt?

Amalie: Jeg blev aldrig helt sikker på, hvorfor jeg ville på højskole. Hverken før eller efter. Det virkede bare som det rigtige – jeg havde alligevel været ude at rejse, så jeg havde ikke behov for at gøre det i mine sabbatår. Men der var flere, der havde lavet en del før – nogle havde allerede gået flere semestre på Akademiet eller været på højskole før. De var måske et lidt andet sted.

Markus: Hvorfor fanden gjorde man egentlig det? Det har jeg sku aldrig skænket en tanke!

Amalie: Du må jo ligesom have fået ideen et eller andet sted, været stødt på konceptet på en måde?

Markus: Jo altså, jeg så det først på en uddannelsesmesse for videregående uddannelser, jeg besøgte med gymklassen. Der hørte jeg om højskolen første gang. Messen er så senere gået nedenom, hvilket vist ikke har været så godt for antallet af ansøgere på DRH. Så det...

Og så hørte jeg på skolen pludselig at tre af mine venner havde meldt sig til, og så har jeg nok bare tænkt, at det var sgu da en fed ide. På det tidspunkt var jeg godt i gang med at spille trommer. Jeg havde spillet i, hvad, små fem år og været med i et big band; jeg synes, det var mega fedt, og så virkede det som en sjov ide at fortsætte på det sammen med mine venner. To af dem sprang så fra, før vi startede. Stakkels dem.

Amalie: Apropos folk, der ikke startede, så har jeg svært ved at forestille mig, at de skulle være andre mennesker. Selvom man jo ved flere sprang fra, før de begyndte, eller skiftede mening før, de overhovedet meldte sig til.

Markus: Jeg har også svært ved at forestille mig det skulle have været anderledes.

Amalie: Men altså, hvis man nu ikke var gået på højskole, hvad tror du så, du havde lavet? Et eller andet havde man jo nok brugt det halve år til.

Markus: Ja, det er svært at forestille sig hvad, men jeg havde jo nok arbejdet en del. Man ville have flere penge, være længere fremme i skoene i forhold til at begynde på uddannelse. Have læst suppleringsfag, du ved. Man ville være længere fremme.

Amalie: Længere fremme med papirkompetencer, måske. De ting, man kan skrive ned og få point for – det får man måske ikke lige på højskolen.

Markus: Haha, ja, præcis. Det er sjovt, højskolen virker som et kompromis med tiden. Man har et stykke tid, du vælger at bruge halvt – for mig et helt – af mine vigtige, gyldne ungdomsår sammen med en masse mennesker, du aldrig har mødt før, og lave noget arbejde, du aldrig har set før. Hvad fanden skal der ske? Et eller andet sted skulle der også helt vildt meget mod til. Jeg vidste også, at min lillesøster flyttede ind på mit værelse, når jeg tog afsted, så jeg skulle i hvert fald ikke hjem igen.

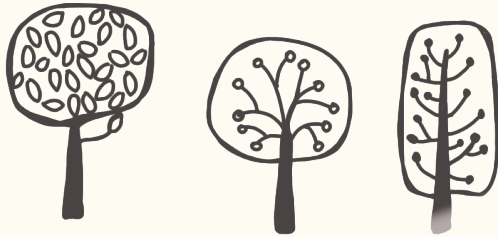
Amalie: Man har brændt nogen broer, når man sådan tog afsted fra resten af sit liv.

Markus: Ja for helvede man. Dejligt paradoksalt det der med højskole. Og at komme ud bagefter og være så meget rigere. Afklaret om sig selv og sin plads i verden. Og opdage, jeg ikke har gået glip af noget, der er ikke noget, jeg mangler. Den der angst da man – undskyld, da jeg – tog afsted, den viste sig netop at være angst. Altså ikke at have noget objekt i modsætning til en frygt, der har et fikspunkt. Jeg har set min angst i øjnene. Det er jeg utrolig stolt over, faktisk.

Jeg kan også se, hvad jeg har opnået. Hvor meget jeg har skabt, både fagligt og med min musikalske uddannelse. Jeg kan se på, hvad jeg har skabt af mig selv, det er jo en vidunderlig ting. Og se på, hvad jeg har skabt personligt, både for mig selv og for andre. Jeg føler, man har fået sig selv og dem, man er sammen med, til af blomstre – jeg har vundet så meget på det, som jeg slet ikke kunne forestille mig, før jeg tog afsted. Før var det sådan "turde jeg overhovedet tage afsted". Havde jeg mod til det? Nu viser det sig bare, at jeg har vundet en hel masse ved det. Utroligt bekræftende.

Amalie: Det var lidt et koldt reality-check at komme ud på den anden side – der mangler noget fællesskab, man er meget mere alene. Min tid er også brugt meget på ting, jeg egentlig ikke har lyst til at smide tid i. At pendle, for eksempel. Nu er jeg også med i bestyrelsen, og nogen gange virker det lidt fremmedgørende at snakke om højskolen udefra. Det er svært at

forene med den øjeblikkelighed, jeg forbinder med højskolen.

Men du fortsatte jo et semester til. Ser du foråret som en lukket ting, eller er der kontinuitet mellem de to semestre?

Markus: Personligt føler jeg, jeg har udviklet mig støt. Der er to ting i det. Min personlige udvikling, hvor jeg har fortsat lige gennem begge semestre. Der var selvfølgelig lige nogle barrierer, jeg skulle have nedbrudt i forårets første tid, et paradigmeskift mellem pre- og post højskole. Så kan jeg til gengæld mærke, at jeg i løbet af første semester og andet semester virkelig har bevæget mig støt fremad. At andet semester begyndte, har ikke trukket mig den ene eller anden vej, jeg har egentlig bare fortsat min kurs. På andet semester kunne jeg mærke, de mennesker der var omkring mig havde brug for at opnå den indsigt, man skulle bruge til at komme i gang, mens jeg jo bare var fortsat. Jeg var et lidt andet sted, så jeg kunne bare læne mig tilbage i troen på, at jeg bevægede mig stille og roligt fremad. Man mærker det ikke sekund for sekund, men man mærker det måned for måned, over længere tid.

Det rigtig sjove, da første semester stoppede, var forholdene til de mennesker, jeg var kommet ind

på livet af og dem, der er kommet ind på livet af mig. De fortsatte jo ikke, og meget mere et afsluttet kapitel for min højskole-tid. På den måde er jeg sikker på, vi har noget unikt sammen, der eksisterer mellem os og ikke bliver påvirket af tiden før eller efter. Det får jeg bekræftet hver gang jeg møder dem. Jeg kan sagtens gå fra at have boet sammen med dem og så pludselig kun se dem hver tredje måned. Jeg har dem fandeme stadig. Det oplever jeg så på ny her på andet semester.

Vi er nået til et sted i vores liv, hvor vi er faldet lidt til ro. Vi behøver ikke være i tvivl, Amalie er stadig Amalie, jeg er stadig mig, det er en utrolig dejlig, nærmest universel ro.

Men jeg kan mærke, det er tid til at komme videre også. Det havde jeg slet ikke efter sidste semester. Jeg glæder mig til at have en hverdag sammen med min kæreste igen, Jeg glæder mig til at bo i en by, Jeg glæder mig til at få et arbejde, Jeg glæder mig til at flytte i lejlighed. Jeg har fået en lyst til at kaste mig ud i noget, en fed følelse. Måske en kliche, men følelsen af at være sulten på livet.

GRIP FJELLET, OG BLI GREPET AV FJELLET

- af Emil Nordhild Rønning, F14

Som jeg træder ud ad døren, ønsker det sneklædte Rotsethornet – med sin rolige, stoiske tilstedeværelse – mig en god morgen. Rotsethornet er Voldas lokale fjeld og tårner roligt, men vagtsomt over byen med sine 649 moh. Det er ikke højt for norske standarder, men der er alligevel noget «stort» over dette «lille» fjeld. En hurtig google-søgning på «Norway», og billeder af skøn natur vælter frem; Lofoten, Geiranger, Jotunheimen, Hardangervidda – men man skal nok scrolle igennem mange sider på Google, for at finde et billede af Rotsethornet. Og det er faktisk en af de charmerende ting ved det store lille fjeld. Det ser hverken ekstremt eller farligt ud – faktisk ser det overraskende blidt ud (så blidt som et fjeld nu kan se ud).

Hvad, fjeldet vogter over, er den lille kystby, Volda, der med sine 6311 indbyggere (Statistisk sentralbyrå, 2016) er den 84. største by i Norge. Men hvad laver en 23-årig dansker i en lillebitte by på den norske vestkyst, som tilmed er nynorskens fødested? Jo, han studerer en bachelor i friluftsliv.

For i denne lille by ligger Høgskulen i Volda, der med sine 4000 studerende og 350 ansatte, er den største uddannelsesinstitution mellem Bergen og Trondheim.

Så i august pakkede jeg mine egendele sammen, fik et (langt) lift af mine to venner fra F14 og flyttede fra lejligheden i byen – som jeg delte med en spejderven og hans kæreste – til et kollegieværelse ved fjeldet.

Men hvad var det egentlig, jeg gik ind til? Hvad betyder friluftsliv egentlig? Og ikke mindst, hvordan studerer man det? For friluftsliv er et dejligt

«fluffy» ord, og så alligevel ikke. Alle reagerer forskelligt på ordet, og alle har hver sin fortolkning af betydningen.

I flere undersøgelser har man fundet ud af, at 9 ud af 10 nordmænd driver med friluftsliv (individueel fortolkning af friluftsliv). Heraf har 1 ud af 2 givet til kende, at de søger «naturens mystik», mens 9 ud af 10 søger stilheden.

Arne Næss, norsk filosof, skaberen af begrebet «dybdeøkologi» og en af pionererne inden for det norske friluftsliv, sagde at friluftsliv er «overskudsliv i naturen». Mennesket har jaget, sanket og dyrket jorden siden tidernes morgen, men det har 'blot' været «liv i naturen» – det kan ikke just kaldes overskud, hvis en mislykket jagt eller høst resulterede i en sulten familie. I vores moderne samfund har langt størstedelen ikke behov for at gå på jagt eller dyrke jorden for at overleve, og langt størstedelen bor i byerne. Og netop byen, eller rettere; industrialiseringen (samt en god del inspiration fra Jean-Jacques Rousseau og nationalromantikken), blev startskuddet for friluftslivet. Friluftsliv var en modreaktion på og en måde at slippe væk fra de forurenede og sundhedsskadelige urbane områder i fritiden.

I slutningen af 60'erne og starten af 70'erne, var der en række friluftsfolk og filosoffer – Arne Næss, Nils Faarlund og Björn Tordsson, værende de mest fremtrædende, der grundlagde friluftsliv som fag og fokusområde. Med rødderne dybt plantet i økofilosofien, var formålet at vinde venner for naturen.

Men hvor står vi i dag? Med den retning, menneskeheden har taget, er der en del ting, der tyder

på, at Nils Faarlund ikke har vundet helt lige så mange venner, som han havde håbet. Eller også er der bare andre der råber højere!

Senmodernitet, selvrealisering og selfies er en realitet, og toppen er blevet vigtigere end vejen dertil. Naturen er blevet degraderet til en ressource i vores antropocentriske verdensbillede. En stigende sportificering, kommercialisering og et øget fokus på individet, der forherliger præstationen, skaber splittelse, konkurrence og misundelse. For at tage et godt selfie skal man skal helst rejse så meget og så langt væk som muligt og allerhelst med fly, der udleder en masse CO₂. Naturen er et middel, og mennesket kan gøre, som det passer det.

Friluftsliv er et opgør med det, vi ikke trænger. Friluftsliv handler om at stoppe op og se naturen for hvad, den er. For naturen er så meget mere, end hvad vi har gjort den til siden industrialiseringen. Friluftsliv handler om at gøre op med vores sygelige, menneskebaserede antropocentriske verdensbillede og se naturens egenværdi, uden menneskets indblanding og ødelæggelse.

Friluftsliv handler om det simple i en kompleks verden.

Levestandard er ikke lig livskvalitet, og i vores evindelige higen efter vækst overbelaster vi de rammer, vi er blevet givet. Grøn vækst er en selvmodsigeligelse. Vi har mere end rigeligt, vi behøver ikke mere. Den norske filosof, forfatter og fjeldklatrer Peter Wessel Zapffe sammenlignede mennesket med den irske kæmpehjort (*megaloceros giganteus*) fra oldstenalderen. Hjortens gevir voksede sig større og større for hver generation, og til sidst var geviret så stort og tungt, at hjorten ikke længere kunne samle mad eller beskytte sig selv, så arten uddøde. Menneskets hjerne er for udviklet til dets egen overlevelse, og vi må ændre os for at overleve.

I friluftsliv er et af hovedbegreberne: «vegledning». I modsætning til at følge blindt i andres fodspor og sluge alting råt, handler det om at gøre sine egne erfaringer. Det handler i lige så høj grad om kendskab som kundskab. Det handler om saglig duelighed lige så meget, som det handler om følelser og oplevelser; «Frilufts-

liv er anderledes tænkning, der bygger på det objektive og observerende, men med sansernes og følelsernes fulde indlevelse».

Grundtvig skrev i sangen Nu skal det åbenbares; «Og han har aldrig levet, som klog på det er blevet, han først ej havde kær». Man må holde af og befinde sig i naturen for at kunne forstå den og værdsætte den; «Grip fjellet – og bli grepet av fjellet».

Men ikke alt er fryd og gammen i friluftslivet. Der er store debatter om «traditionelt friluftsliv» og «moderne friluftsliv». Hvornår holder en aktivitet op med at være friluftsliv, og hvornår bliver det til sport? Skal man bruge naturskadelige, menneskeskabte tekstiler som Gore-Tex og polyester, som kan være bedre egnet til mere ekstreme former for friluftsliv, eller skal man gøre som pionererne, og bruge uldtrøjer, nikkers og tæt vævede bomuldsanorakker? Skal man flyve tværs over jorden for at opleve spændende, smukke, storslåede ting, eller skal man klemme så mange mennesker som muligt ind i en bil og opleve nærområdet uden at gøre mere end nødvendig skade på klimaet? Hvor meget ud-

styr har man brug for? Skal man købe nyt, eller kan man reparere det man allerede har? Netop disse spørgsmål er få af mange paradokser i friluftslivet. Norge er det land i verden, der køber mest friluftslivsudstyr pr. indbygger, og er på den måde faktisk med til at ødelægge den natur, som alle vil passe på. Vi køber udstyr for at kunne opleve det, vi holder af, men vi er med til at grave graven. «Man kann nicht nicht kommunizieren». Man kan ikke ikke påvirke.

Og hvad med grøn energi? Alle kan blive enige om, at det er en god ting, men det er de færreste friluftsudøvere, der vil sige ja til at se deres yndlingselv, rå og utæmmet, blive forvandlet til et vandkraftværk af nogle dumme (men intelligente) ingeniører fra byen. Vindmøller på en fjeldtop er heller ikke et kønt syn! Vi ser derfor i dag en konflikt mellem to parter, som egentlig har det samme mål om at passe på jordkloden, men på hver sin måde. Er du teknooptimist eller systemkritiker?

Men vi ved også godt, at kritik og fingerpeg-

ning sjældent fører til noget konstruktivt. Det indbyder sjældent til dialog, og ofte trækker det bare linjerne mere op. De mere ekstreme økofilosoffer og friluftsfolk er ofte blevet kaldt fanatiske eller treehuggers, men det er netop legemliggørelsen af deres værdier og natursyn, der oftest gør det største indtryk, og sætter tankerne i gang. Mange historiske personer har igennem tiden levet deres værdier fuldt ud, men i min optik kommer de særdeles godt til udtryk i disse to citater af henholdsvis Cicero og Gandhi:

«I criticize by creation – not by finding fault», og
«My life is my message».

Alle, der har haft deres daglige gang på Den Rytmske Højskole, er godt bekendt med ordene «Bevæg dig kun med livets hastighed», og der er ikke mange dage, jeg ikke tænker på de ord her fire år efter, at jeg selv startede. Og netop de ord, føler jeg, passer perfekt ind i friluftslivet. Det handler om færden, ikke toppen, om at være undervejs og at lære undervejs og at færdes

efter evne. Friluftsliv handler om retten til at beskæftige sig med det unyttige. Turen ud i det blå.

Flere og flere mennesker bor i urbane områder, uden kontakt til naturen, og friluftslivet er vigtigere end nogensinde. Vi har ikke brug for flere gadgets, hurtigere biler og lange rejser. Vi har brug for mere leg, eventyr, forundring for det naturlige, og vi har brug for mere hjælpsomhed; mod hverandre og mod naturen. Hjælp naturen

næste gang, du skal afsted, det simple og langsomme har også værdi: drop flyet og tag toget eller bussen, fyld bilen op med venner, eller tag dine gode sko og gå!
Vi skal IND i naturen, ikke ud.

«Stillehed er en måde den frie natur, taler til oss på ved å tie»

At lave musik med DRH i ryggen

– af Marcus Rønnov, E16

Da jeg begyndte på Den Rytmske Højskole, havde jeg en klar idé om, hvad jeg ville. Jeg ville hygge mig et halvt år med musik og nogle kreative mennesker, og derefter ville jeg søge ind på statskundskab på KU. Men et halvt år i de orange bygninger vendte fuldstændig op og ned på hele min plan. Det gik op for mig, at jeg blev nødt til at have musik tæt inde på livet - på den ene eller på den anden måde.

En kold efterårsaften sad jeg i øveboks 1 med Sarah fra min årgang. Vores mål var, at vi skulle skrive en sang. Det skulle ikke være en særlig sang eller en speciel genre - vi ville bare skrive en sang. Vi begyndte at skrive om den følelse, man nogen gange sidder med, når man har for mange tanker i hovedet og ikke kan koncentrere sig om at være til stede i øjeblikket. Jeg fik produceret en melankolsk, og alligevel energisk elektronisk lyd, som jeg aldrig havde ramt før. Jeg kunne mærke i hele kroppen, at jeg blev nødt til at fortsætte med den lyd. Et par uger efter stod vi med en færdig sang, der kom til at hedde 'Tanketom', og som stadigvæk er en af de kompositioner, jeg er mest stolt af.

I Music Management lærte vi et par uger senere om artist-identitet, som ikke var noget, jeg havde beskæftiget mig med før, men som jeg straks blev tændt på. Det gik op for mig, at

jeg blev nødt til at skabe et visuelt univers, der passede til lyden, og et sprog, der understøttede det hele. Mit sprog blev den følelse af usikkerhed, jeg har haft i kroppen lige siden, jeg besluttede mig for at droppe alle mine oprindelige fremtidsplaner. En følelse af lykke over at jagte min drøm samtidig med, at usikkerheden lurte bag hvert et hjørne i mine tanker. Lige pludselig blev alle mine tekster strømlinede og passede ind i det samme univers. I en frokostpause foran Larsens Lokale sad jeg med en note med 20 helt forskellige ord, som alle gerne skulle associeres med mit kunstnernavn, og det endte så med at blive til det mere eller mindre alternative navn: North Pulsar.

Jeg synger ikke selv på min musik, og derfor var det også ekstra fedt at gå på en skole hvor det myldrer med talentfulde sangere. Alle de numre, jeg har skrevet, inkl. dem, der er udviklet efter højskoletiden, har alle haft en DRH-sanger i front.

Jeg er ikke selv den store instrumentalist, så da vi skulle på tourné, var jeg, som så mange andre SP'ere, så heldig at blive akkompagneret af nogle virkelig dygtige musikere, der næsten forstod min musik bedre, end jeg selv gjorde. Det var også nogle af de samme musikere, jeg hev fat i, da den værste højskole-blues var blevet for-

trængt af el-regninger og jobansøgninger. Jeg var nemlig blevet tilbudt at spille en koncert på HeadQuarters i Aarhus. Som inkarneret sjællænder kendte jeg intet til stedet, men idéen om at spille i en fremmed by var som koffein for mit engagement i mit eget projekt. Det virkede lidt som om, min egen lille leg lige pludseligt blev taget seriøst og mødte virkeligheden uden for skolens orange mure.

I skrivende stund sidder jeg i et sommerhus 10 kilometer fra DRH og er ved at mixe min EP færdig. Mit hjemmestudie er bygget op, så det minder så meget som muligt om studie 5 på

højskolen, for det var dér, jeg brugte cirka halvdelen af mit semester.

Jeg ved godt, at der er mange andre, der kan fortælle næsten den samme historie efter at have gået på DRH. Men alligevel synes jeg, at det er pudsigt at tænke på, at hvis det ikke havde været for mit ophold, havde jeg nok siddet lige nu og læst på noget pensum om offentlig forvaltning. Jeg er overbevist om, at jeg også ville være glad for dét studie, men jeg tror umuligt, at jeg kunne være lige så ekstatisk, som jeg var med mit talentfulde band - på en fremmed scene - i en fremmed by - med min egen musik.

Gør noget du har lyst til

– af Daniel Nayberg, E16

I starten af 2012 satte jeg for første gang fødderne på det gamle skoleslagteri i Roskilde. De over 100 år gamle småforfaldne bygninger havde altid stået dér tæt ved stationen, men jeg havde (på trods af altid at have boet i byen) aldrig overvejet at udforske stedet før nu. Det skulle vise sig på mange måder at blive et vendepunkt i mit liv.

Anledningen til besøget var, at jeg havde hørt om det utroligt u-mundrette 'INSP!', som angiveligt var et kreativt oplevelseshus med netop den slags undergrundsvibes, jeg kunne lide. Jeg var i forvejen engageret i Roskildes frivilligmil-

jøer, og det havde også som performance-design-studerende pirret min nysgerrighed, når folk fortalte om stedet.

Og skuffet blev jeg da heller ikke, da jeg gik ind i en temmelig baldrede berliner-agtige gård fyldt med hjemmekrejlde pallemøbler, mere eller mindre hele borde-bænkesæt, mærkelige malerier og en fantastisk rustik gammel kantinebygning.

I løbet af meget kort tid rendte jeg ind i en flok gymnasieelever, som var i færd med at bygge et gammelt badelokale i kælderen om til en slags improviseret ungdomscafé eller chill-out-place. Jeg fik en hammer i hånden, og pludselig var

jeg en del af et kreativt fællesskab, som over de næste år bogstaveligt talt byggede dét, der skulle blive til undergrundsspillestedet Badestuen, op fra bunden.

Vi startede med at holde åbent og tilbyde gratis kaffe, men opdagede hurtigt at energien egentlig mere lå i de upcoming gymnasie-koncerter, vi hver uge fik stablet på benene med en lånt mini-mixer, 2 pink højtalere skraldet på Roskilde Festival og lidt baggear, huset havde haft held til at fundraise. Efter at have haft god succes som koncertarrangører i en periode, hvor vi bl.a. blev et af Kulturstyrelsens best practice-eksempler på inddragelse af unge i kulturinstitutioner, skiftede vores fokus, og vi byggede et community op omkring et hjemmebygget diy-lydstudie i et tilstødende lokale. Sådan fortsatte min vej gennem huset, eftersom jeg opdagede og skabte nye aktiviteter, muligheder og aspekter af huset - og spoler man frem til december 2017 er jeg nu ansat på INSP! som kulturansvarlig samt prof lygtekniker og underviser med egen socialøkonomisk lydvirksomhed (INSP! Sound) på siden.

Jeg har med andre ord fundet ud af hvad jeg brænder for at lave, og i processen er jeg blevet så god til det, at jeg kan leve af det.

Og heri ligger hele pointen med ovenstående fortælling: Havde nogen nævnt et forløb for kommende iværksætter-spirer for mig i 2012 (eller bare at jeg kunne tjene penge i musikbranchen), havde jeg aldrig tænkt at det havde noget som helst med mig at gøre. Man er nødt til at opdage hvor ens interesse, passion, motivation og kompetence ligger, før man kan italesætte den - helt på linje med, at man skal smage pepperonipizza med vanilleis før man ved at det er fantastisk. Det har at gøre med, at man er nødt til at prøve ting af og eksperimentere.

Vores samfund har et grundlæggende problem. Overalt tvinges (især) unge til at tage beslutninger med vidtrækkende konsekvenser for deres fremtid uden at have haft processuelt frirum til at blive afklaret omkring sig selv. Et eksempel på dette er uddannelsesvalg, hvor netop rummet for at prøve noget af i en afklarende proces

konstant minimeres. I sådan en verden af stadig mere intensiv ydre krav, er det uendeligt vigtigt at kunne finde steder hvor ingen har noget for på ens vegne, og hvor man kan formulere egne formål for egen væren; hvor processer der fører til personlig udvikling og afklaring ikke anses som værende et privilegeret spild af tid og ressourcer, men en grundlæggende nødvendighed hvis vi vil skabe det gode samfund. INSP! er i mine øjne et sådant hus og en sådan platform – formålet er grundlæggende set at

minimere barrierer for menneskers aktive deltagelse og skaberlyst samt at aktivere lokalsamfundets ressourcer. Det er et åbent hus, hvor alle er velkomne til at gøre netop dét, de har lyst til. Ingen gør noget for nogen her, men alle er med til at skabe noget der har værdi for andre.

Hvis du allerede nu trækker paralleller til høj-skolebevægelsen bebrejder jeg dig ikke. Da jeg sidste år brugte et af de bedste halvår af mit liv på DRH, blev dette værdimæssige sammenfald enormt tydeligt. Jeg mener, at højskolerne i den grad tilbyder et rum, der er afkoblet fra 'virkeligheden', hvor man har mulighed for at få pusterum til at blive mere afklaret – men tænk hvis den slags personlig udvikling kunne være en del af vores hverdag. Jeg tror, der er en slags bevægelse i gang, hvor vi prøver at finde tilbage til kvaliteten og meningen i det grundlæggende menneskelige og relationelle, imens mange systemlogikker trækker i den modsatte retning. En opfordring herfra vil være at hjælpe med at skubbe til den udvikling. Hvordan spørger du? Gør noget du har lyst til.

Læs mere om INSP: www.insp.dk

Læs mere om INSP Sound: www.inspsound.dk

